

Hodnocení

diplomové práce Petry Hýskové

„Evropské mezinárodní civilní procesní právo. Vybrané otázky“

Jak uvádí diplomantka v Úvodu na s. 4, diplomová práce se zaměřuje na procesní část mezinárodního práva soukromého, převážně na její evropskou dimenzi. Po obecném pojednání směřuje diplomová práce k meritu, jímž je rozbor dvou klíčových norem, Nařízení č. 44/2001 Brusel I a Nařízení č. 805/2004 o Evropském exekučním titulu. Součástí práce je dle diplomantky i shrnutí nejdůležitějších judikátů souvisejících s Bruselskou úmluvou, které jsou zčásti aplikovatelné i na problematiku Bruselu I (s. 4). To bylo rozumné řešení, protože dnes i samotné evropské mezinárodní civilní procesní právo, které se téměř každoročně rozšiřuje o další instrument, je materií natolik obsáhlou, že nemůže být jako celek předmětem diplomové práce.

Diplomová práce je poměrně vhodně systematicky uspořádána. Práce sestává z pěti kapitol, dále vnitřně rozčleněných, z nichž první je Úvodem a poslední je Závěrem.

Po Úvodu práce, který jsem nastínila, se druhá kapitola zabývá prameny mezinárodního práva soukromého: na s. 7 jsou uvedeny jako složka mezinárodního práva soukromého hmotněprávní normy vedle norem procesních: je to záměr (stejně uvedeno na s. 4), nebo chyba? To by měla diplomantka vysvětlit při ústní obhajobě. Třetí kapitola, ve které lze spatřovat jednu z centrálních částí práce, je nazvána „Evropské mezinárodní právo soukromé a procesní“ a zaměřuje se zejména a podrobnější popis obou uváděných nařízení. Tato partie je spíše popisná, zajímalo by mne blíže tvrzení diplomantky na s. 33 – poslední věta, které zcela nerozumím, ale vysvětlení může být velmi zajímavé. Jsou zde uvedena rozhodnutí Evropského soudního dvora, která sice většinou nejsou těmi nejdůležitějšími, jak bylo avizováno v Úvodu, ale některá z nich nebyla dosud v české literatuře podrobněji zpracována. Musím ovšem přiznat, že uvedení těchto rozhodnutí, která jsem po prvním přečtení obsahu velice přivítala, mne svým provedením zklamalo: jsou nastíněna jen velmi

stručně, bez jakéhokoli komentáře. To by měla diplomantka napravit při ústní obhajobě a vybrat si některé z těch méně frekventovaných, např. ASML nebo Coursier, a k tomu se podrobněji vyjádřit – vyjádřit také svůj názor a to, co vyčetla z literatury. Bohužel v této partii, ale i v ostatních je znát, že diplomantka čerpala pouze z literatury české, což je u diplomových prací v tomto oboru zcela ojedinělé. Přitom i v naší knihovně je celá řada zahraničních publikací k tomuto tématu, zejména časopiseckých článků. Zajímavé jsou názory soudců k praktické aplikaci předmětných instrumentů z konference konané v polské Wroclawi, avšak není dostatečně citováno, ani není uveden pramen, z něhož diplomantka čerpala. Čtvrtá kapitola uvádí srovnání výše popsaných instrumentů. Na s. 54 diplomantka patrně přejímá názor Zahradníkové (není ovšem přímo citováno), že není nezbytné zavádět institut poskytnutí jistoty do českého práva (k čl. 23 Nařízení EET), to by měla diplomantka uvést na pravou míru. Stává se to zejména některým soudcům, kteří nepracují se ZMPS, upozorňuji na to decentně i ve své knize. Nerozumím ani poslední větu na s. 59. Práce ústí ve stručný Závěr, v němž se diplomantka kriticky vyjadřuje zejména k Nařízení EET, s jejím vyjádřením lze souhlasit.

Diplomantka používá pouze českou literaturu, k diplomové práci mám řadu připomínek a dotazů, k nimž by se diplomantka měla vyjádřit při ústní obhajobě.

Práci doporučuji k ústní obhajobě.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc.

V Praze dne 30.8.2008